

DILEMA VECHIE

Oameni și poveștile unor transformări

Vorbind despre inițiative și despre acele proiecte care pun pe un făgaș normal, încă de la firul ierbii, cursul pe care țara noastră îl ia, nu putem să nu vorbim și despre oamenii din spatele acestora. Cunoșcându-i – doar pe câțiva dintre ei –, mi-am dat seama că „Țara lui Andrei” este mai mult decât un program de responsabilitate socială prin care o companie privată sprijină inițiative sociale: a devenit în timp un nucleu, în jurul căruia s-a format o comunitate. O comunitate puternică ce crește, aidoma unor cercuri concentrice, în care entuziasmul e cuvânt-cheie, speranța și viitorul făcând parte din același repertoriu. Cine sînt acești oameni, ce i-a mînat pe ei în luptă și cum au reușit să se desprindă de mult generalizata apatie a neimplicării?

Dar, deși ideile existau cu duimul, banii erau, ca în mare parte dintre cazuri, hopul principal. Așa că, în iunie 2011, directoarea școlii, Magdalena Nichifor, a aplicat la concursul „Orașul tău”, iar proiectul său s-a numărat printre cîștigătorii programului „Țara lui Andrei”.

„A fi director de școală” – îmi mărturisește Magdalena Nichifor – „nu înseamnă putere, ci slujire și dedicare față de oameni care uneori nu te înțeleg, dar pe care trebuie să-i conduci și să-i reprezinți.” Încercînd, în permanență, să păstreze echilibrul între familie și carieră, directoarea e genul energic și rațional: „Îmi place ca timpul și energia să le investesc în lucruri care nu trec” – mărturisește, adăugînd că, pentru ea, desăvîrșirea caracterului copiilor din școală, printre care se numără și copiii ei, este unul dintre acele lucruri temeinice pe care o societate se poate construi cu adevărat.

Cînd o întreb de ce această școală – pe care o consideră o „minune” și o „îndrăzneală” – este diferită de altele, particulare și cu o curiculă de învățămînt modernă, Magdalena Nichifor îmi povestește de „viziunea de a schimba oameni pe termen lung.”

„Nu ne este indiferent *cine* îi învață pe copiii noștri. Profesorii nu sînt doar sursă de

cunoștințe, ci și model. Dintotdeauna m-am preocupat alternativele educaționale, reforma, iar parcul educațional pentru care am optat lîngă școală face exact acest lucru: imbină teoria și practica, într-un ansamblu perfect funcțional.” Aflu, de asemenea, că Școala Filadelfia este implicată și într-un proiect social, școlarizînd 30 de elevi din zone defavorizate ale Vasluiului, cărora le sînt oferite masă și cazare.

Fiind însă o școală privată, directoarea îmi dezvăluie unul dintre ofurile ei: „Pînă nu de mult, școlile private aveau oarece «restricții» în ceea ce privește accesarea unor proiecte, pentru simplul fapt că erau private. Acum, porțile s-au mai deschis, nu în totalitate însă. Am mai participat și la alte concursuri de proiecte, dar nu de mare anvergură. Mă gîndesc la două proiecte mai mari, și anume o sală de sport (avem doar o mică sală de gimnastică, absolut neîncăpătoare pentru elevii de liceu) și o grădiniță cu program

„Merită să trăiesc frumos”

Școala Filadelfia a fost înființată în 2001, în Suceava, „ca un vis al unui grup de inițioși, care își doreau un alt tip de educație pentru copiii lor.” Era dorința de a avea o școală unde elevii își pot găsi identitatea, rostul și scopul în viață, unde pot cunoaște lumea de dincolo de pereții sălii de curs, dezvoltînd un sentiment al valorilor reale. Visul, devenit realitate, mai avea însă nevoie de încă ceva pentru a desăvîrși acel tip de educație holistă.

Aici începe povestea proiectului „Dați-mi o altă școală” și a directoarei **Magdalena Nichifor**.

Mi se spune că totul a pornit de la luminișul aflat în vecinătatea clădirii, un loc unde oamenii vedeau deja, cu ochii minții, un amfiteatru din lemn, unde copiii ar fi putut asista la cursuri, la concerte sau, de ce nu, lîngă care s-ar fi putut organiza expoziții cu picturile elevilor; mai vedeau oamenii o minigrădină zoologică, un loc de joacă, un teren de sport, aparate pentru exerciții fizice sau un „Scaun al poveștilor”, în jurul căruia cei mici puteau veni să asculte cele mai frumoase basme.

Cît de greu e să faci un proiect? Magda Nichifor răspunde din prima: „E greu”, dar dacă pornești la drum cu o echipă „care să treacă testul unității, al funcționalității și al bucuriei”, totul e posibil. „Nu e nevoie de un economist cu Premiul Nobel ca să ne dăm seama că România e într-o situație economică foarte gravă, sau de un sociolog ca să ne spună că tranziția de după Revoluție nu s-a încheiat. Dar cu ațiția banii cîți are România, oare nu s-ar putea canaliza mai bine și mai corect banii?”

În tot acest peisaj, cu criză și tranziții, Magdalena Nichifor consideră că puterea exemplului joacă rolul decisiv. „Fiecare dintre noi avem modele în viață care ne influențează existența, modul de a gîndi, felul în care ne raportăm la realitatea înconjurătoare. Noi încercăm să-i învățăm pe elevi să trăiască integru, să fie demni de încredere și să aibă inițiativă. Vreau să le arăt principii de viață care pot da un sens aparte viitorului. Și atunci, discursul lor va fi unul pozitiv.

De la doamna Magdalena Nichifor îmi rămîn în minte energia, dinamicitatea și, mai ales, cuvintele pe care mi le-a adresat, la sfîrșitul interviului: „Merită să trăiesc frumos!”

